

Arrest

nr. 94 920 van 11 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine, verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te zijn ontvlucht. Uw vader en zus waren lid van de oppositiepartij AMIP. Op 15 of 16 oktober 2003 namen ze deel aan een manifestatie in Baku. De politie kwam tussen en uw vader werd gearresteerd. Uw zus kon vluchten. Op 04/01/2004 werd u opgepakt door de politie en gedurende zes dagen op het politiebureau mishandeld. U werd valselyk beschuldigd van wapenbezit. Op 10/01/2004 werd u voor een rechtbank veroordeeld tot 3 jaar en 6 maanden gevangenisstraf. Uw

vader overleed in 2005 in de gevangenis nadat hij er was mishandeld. Omdat u tijdens uw opsluiting onder druk van andere gevangenen deelnam aan een opstand werd u nog tweemaal veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf. Na 7 jaar opsluiting kreeg u amnestie. U werd vrijgelaten op 02/12/2010 onder de voorwaarde dat u uw zus zou terugvinden en haar naar de autoriteiten zou brengen. De volgende dag ontvluchtte u uw land van herkomst en kwam u naar België waar u op 08/12/2010 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van uw identiteitskaart, een convocatie dd. 06/12/2011 en een attest van uw gevangenhouding. U vernam ondertussen dat uw zus I. S. (...) (O.V. 6.180.558) in november 2007 een asielaanvraag in België heeft ingediend.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat na een vergelijking van uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw zus I. S. (...) (O.V. 6.180.558) ernstige tegenstrijdigheden moeten worden vastgesteld waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas compleet wordt ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 4-6) dat uw familie problemen ondervond omwille van het lidmaatschap van uw zus en uw vader van de oppositiepartij AMIP en hun activisme voor deze partij. U zelf was geen lid van deze partij, deed niet aan politiek, en heeft nooit contact gehad met het AMIP. Uw zus stelde echter (CGVS zus p. 11) dat u wel lid was van de oppositiepartij AMIP. Aangezien het politieke engagement van uw familie de kern van jullie asielrelaas uitmaakt kan niet worden aanvaard dat jullie verklaringen hieromtrent dermate tegenstrijdig zijn. Immers, uw zus stelt dat u in 2004 valselijk werd beschuldigd voor wapenbezit omwille van uw politiek lidmaatschap en engagement, dit terwijl u beweert dat u in 2004 deze problemen kreeg omwille van het politiek lidmaatschap en engagement van uw zus.

Meer nog, u stelde (CGVS p. 5) net zoals uw zus (CGVS zus p. 9) dat jullie vader lid was van het AMIP. In het kader van de asielaanvraag van uw zus werd deze bewering geverifieerd door Cedoca, de onderzoeksdienst van het CGVS. Uit de toen bekomen informatie van de voorzitter van het AMIP (zie kopie hiervan toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat jullie vader nooit lid is geweest van het AMIP. Er werd toen ook in de beslissing genomen voor uw zus besloten dat er geen geloof kon worden gehecht aan het engagement en de problemen van uw vader hetgeen haar asielrelaas toen, net als uw asielrelaas nu, ongeloofwaardig maakt(e).

U verklaart (CGVS p. 2; vragenlijst DVZ p. 3) dat u na het vervullen van uw legerdienst op 17/10/2003 thuis kwam, dat u na uw legerdienst uw zus niet meer heeft gezien, en dat uw zus in november 2003 het land had verlaten. Uw zus stelde daarentegen (CGVS zus p. 13) dat zij u na uw veroordeling nog driemaal is komen bezoeken in de gevangenis en dat het laatste bezoek doorging in december 2006.

Tijdens uw verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ verklaring dd. 18/03/2011 pt. 30) vermeldde u dat uw broer in de gevangenis van Baku zit. Bij bevraging hieromtrent voor het Commissariaat-generaal ontkent u (CGVS p. 6) dat uw broer ooit in de gevangenis heeft gezeten en stelt u dat hij eens 2 dagen werd vastgehouden bij de politie omdat ze wilden weten waar u was nadat u per convocatie dd. 06/12/2011 door de politie was opgeroepen. De vaststelling dat u anno maart 2011 beweert dat uw broer in de gevangenis zat terwijl u dit nu voor het CGVS ontkent, ondermijnt verder uw algehele geloofwaardigheid.

Ook moet worden opgemerkt dat u bijna op een krampachtige manier probeert aannemelijk te maken dat u niet meer bewijsstukken betreffende uw asielrelaas kan voorleggen. Zo stelt u (CGVS p. 5) dat na uw veroordeling voor de rechtbank u hierover geen documenten kreeg en dat uw vader nooit werd veroordeeld (en u aldus zijn opsluiting niet kan aantonen). Deze beweringen vallen helemaal niet te rijmen met de verklaringen van uw zus (CGVS zus p. 9 & 12) dat er zich documenten betreffende uw veroordeling in 2004 bij uw moeder bevinden, en dat uw vader voor een rechtbank werd veroordeeld tot 6 jaar en 3 maanden gevangenisstraf.

Volledigheidshalve kan nog worden vermeld dat er in het kader van de asielaanvraag van uw zus I. S. (...) (O.V. 6.180.558) op 27/10/2008 door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uw zus diende tegen deze beslissing geen beroep in.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart bevat louter persoonsgegevens. De convocatie dd. 06/12/2011 vermeldt dat u zich op 08/12/2011 bij de politie in de wijk Yasamal diende aan te bieden maar levert geen informatie waarom u zich er moest aanbieden noch in welke hoedanigheid. Deze convocatie kan aldus hetgeen voorafgaat niet wijzigen. Ook moet opgemerkt worden dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan makkelijk

op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Het attest van uw gevangenhouding dd. 15/10/2005 meldt dat u uw gevangenisstraf op 10/01/2004 aanving en deze opsluiting voorzien is tot 10/07/2007 maar toont niet aan dat u - zoals u beweert - tot december 2010 gevangen zou zijn gehouden. Zelfs indien de gegevens op dit attest voor waar worden aangenomen laat u ons gelet op bovenstaande vaststellingen niet toe om te oordelen over de ware toedracht van uw opsluiting van 2004 tot 2007. Er dient immers te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij voert tenslotte nog aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Verzoekende partij geeft aan het niet eens te zijn met de gronden waarop verwerende partij haar weigeringsbeslissing heeft gestoeld, onderstreept dat zij wel degelijk gevaar loopt in haar land van

herkomst en geeft een overzicht van haar problemen, onder verwijzing naar enkele verklaringen uit het gehoorverslag. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het zich niet akkoord verklaren met de motieven van de bestreden beslissing, het louter aangeven van een vrees voor vervolging en een loutere herhaling van de asielproblematiek niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de verschillende motieven van de bestreden beslissing. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4.1. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij haar problemen ten onrechte heeft geringschat en zij stipt aan dat haar problemen met de Azerbeidzjaanse autoriteiten wel degelijk ernstig genoeg zijn. Zij vindt dat de commissaris-generaal bij de analyse van haar verklaringen selectief te werk is gegaan, enkel in haar nadeel, en dat zij geen/onvoldoende rekening heeft gehouden met de *“concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse”*. Zo hield verwerende partij volgens verzoekende partij geen rekening met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Azerbeidzjan en het ogenblik waarop haar zus enerzijds en zijzelf anderzijds door de Belgische asielinstanties werden verhoord. Net zo min zou verwerende partij rekening hebben gehouden met de traumatische ervaringen die zij heeft opgelopen naar aanleiding van de gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst heeft meegemaakt. Verzoekende partij wijst erop dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Voorts werpt verzoekende partij op dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Volgens verzoekende partij heeft de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van haar verklaringen en die van haar zus I. Minstens werden hun verklaringen door de commissaris-generaal verkeerd geïnterpreteerd.

Ten slotte geeft Verzoekende partij te kennen het niet eens te zijn met het standpunt van de commissaris-generaal dat de oprechtheid van haar verklaringen in twijfel kunnen worden getrokken omwille van de incoherenties en tegenstrijdigheden die werden vastgesteld. Volgens verzoekende partij kunnen de door verwerende partij geciteerde tegenstrijdigheden niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Immers, deze zogenaamde incoherente verklaringen kunnen onmogelijk de kern van haar asielrelaas op zich aantasten, aldus verzoekende partij. Bovendien gaf zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voldoende informatie waaruit blijkt dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verschillende verklaringen geeft teneinde de verschillende flagrante tegenstrijdigheden – zowel tussen haar eigen opeenvolgende verklaringen als die tussen haar verklaringen en die van haar zus – te neutraliseren. De Raad herinnert verzoekende partij eraan dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met het grote tijdsverloop en met het trauma dat zij omwille van de gebeurtenissen in haar thuisland heeft opgelopen. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing te lezen staat dat verzoekende partij en haar zus elkaar tegenspreken over het feit of verzoekende partij al dan niet lid was van de oppositiepartij AMIP, over het feit of zij elkaar na de legerdienst van verzoekende partij in 2003 nog hebben gezien, over de vraag er al dan geen bewijsstukken voorhanden zijn omtrent haar veroordeling voor de rechtbank en over het feit of hun vader al dan niet voor een rechtbank werd veroordeeld. Verder werd vastgesteld dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over het feit of haar broer al dan niet in de gevangenis heeft gezeten. De Raad ziet niet in hoe enig tijdsverloop tussen de verschillende gehoren en het zogenaamde opgelopen trauma naar aanleiding van de verschillende voorgehouden gebeurtenissen in Azerbeidzjan verzoekende partij zouden verhinderen om dergelijk belangrijke kernelementen correct weer te geven. Van dermate belangrijke gebeurtenissen kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift. Dit geldt des te meer voor het feit of zij al dan niet lid was van het AMIP, aangezien haar politiek engagement van haar familie het absolute kernelement betreft van haar relaas. Voormelde argumenten komen derhalve allerminst overtuigend over. Bovendien maakte verzoekende partij tijdens het gehoor geen melding van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand haar ervan zou weerhouden coherente verklaringen af te leggen (administratief dossier, stuk 4). Verzoekende partij legde gedurende de hele procedure evenmin een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij psychische stoornissen zou hebben en dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793).

Waar verzoekende partij verder nog aanhaalt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met mogelijke misverstanden die zijn ontstaan zowel tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, dat de dossierbehandelaar zich vergist heeft bij het analyseren van haar verklaringen en die van haar zus I. en dat hun verklaringen minstens verkeerd werden geïnterpreteerd door de commissaris-generaal, merkt de Raad op dat verzoekende partij deze hypothese in geen geval kan hardmaken. Uit de lezing van de verklaringen waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, die integraal terug te vinden zijn in het administratief dossier, kan niet worden afgeleid dat er misverstanden zouden zijn opgetreden of dat verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij en haar zus verkeerd zou hebben geïnterpreteerd. Verzoekende partij zet in haar verzoekschrift bovendien op geen enkele wijze uiteen om welke misverstanden/misinterpretaties het dan wel zou gaan en hoe die van invloed zouden zijn geweest op de verschillende motieven in de bestreden beslissing. Derhalve kan voormeld argument slechts worden aanzien als een blote bewering, die niet van aard is om enig ander licht te werpen op de voornoemde motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het argument dat de tegenstrijdigheden volgens verzoekende partij niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen dat zij afbreuk zouden kunnen doen aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, aangezien deze zogenaamde incoherente verklaringen onmogelijk de kern van haar asielrelaas op zich kunnen aantasten, oordeelt de Raad dat het duidelijk is dat de tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld, wel degelijk belangrijke elementen uitmaken in haar asielrelaas en dat sommige tegenstrijdigheden zelfs betrekking hebben op de absolute kern van haar vluchtrelaas, zoals in onderhavig arrest en in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Van verzoekende partij kan derhalve worden verwacht dat zij dergelijke feitelijkeheden op een correcte, volledige en nauwkeurige manier kan weergeven, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Gelet op het bovenstaande, besluit de Raad dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan de verschillende tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld tussen haar opeenvolgende verklaringen en tussen haar verklaringen en die van haar zus onderling.

2.2.5.1. Betreft de voorgelegde documenten, merkt verzoekende partij vooreerst op dat de inhoud en de aard van het document voor zich spreekt. Verder betoogt verzoekende partij dat het duidelijk is dat verwerende partij geen, minstens onvoldoende, onderzoek heeft verricht naar de door haar voorgelegde documenten en dat verwerende partij zich ten onrechte verschuilt achter zogenaamde "*algemene informatie*". Verzoekende partij wijst erop dat verwerende partij onmogelijk tot een dergelijk verstrekende conclusie kon komen, louter op basis van algemene informatie, terwijl nergens in het administratief dossier ook maar één element terug te vinden is dat er *in concreto* op wijst dat zij haar asielrelaas zou hebben proberen te staven aan de hand van valse documenten. Verwerende partij had dienaangaande minstens bijkomende onderzoekshandelingen kunnen en dienen te voeren en zij had haar minstens grondiger kunnen ondervragen hierover. Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door haar neergelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten. Het besluit van verwerende partij is dan ook minstens voorbarig.

Verder wijst verzoekende partij er nog op dat de voorgelegde stukken minstens een begin van bewijs vormen voor haar verklaringen, die in het kader van een grondiger onderzoek wel degelijk nuttige gegevens hadden kunnen opleveren in verband met haar asielrelaas. Verzoekende partij herinnert er verder aan dat de bewijslast, die in de eerste plaats op de kandidaat-vluchteling rust, dient te worden genuanceerd en zij argumenteert waarom er *in casu* geen ernstige reden bestaat om haar het voordeel van de twijfel niet toe te kennen.

2.2.5.2. De Raad merkt op dat verwerende partij op zeer grondige wijze uiteenzet waarom de neergelegde documenten de conclusie dat aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, niet kunnen veranderen. Zo stelt verwerende partij met betrekking tot de convocatie dat uit dit document niet kan worden afgeleid waarom zij zich moest aanbieden bij de politie, en evenmin in welke hoedanigheid. Eveneens is het volgens verwerende partij algemeen geweten dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan tegen betaling kunnen worden verkregen en dus in ieder geval een geringe bewijswaarde hebben. Verwerende partij verwijst hiervoor duidelijk naar informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Betreft het attest van haar gevangenhouding, merkt verwerende partij op dat dit document niet aantoonde dat zij tot december 2010 gevangen zou zijn gehouden en dat, zelfs indien dit attest voor waar zou worden aangenomen, het, gelet op de voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing, niet toelaat om te oordelen over de ware toedracht van haar opsluiting van 2004 tot 2007, aangezien documenten die ter ondersteuning van een

aangehaald relaas worden ingediend slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat “*De inhoud en de aard van het voorgelegd stuk*” voor zich spreekt, waarbij zij doelt op de neergelegde convocaties. Hiermee wordt de vaststelling dat uit dergelijk document helemaal niet kan worden achterhaald waarom en in welke hoedanigheid zij zich bij de politie diende te melden, niet weerlegd. Verder betoogt verzoekende partij dat het duidelijk is dat verwerende partij geen, minstens onvoldoende, onderzoek heeft verricht naar de door haar voorgelegde documenten en dat verwerende partij zich ten onrechte verschuilt achter zogenaamde “*algemene informatie*”. Waar verzoekende partij een betoog afsteekt over het feit dat verwerende partij onmogelijk de authenticiteit van de door haar neergelegde documenten in vraag kon stellen, louter op basis van algemene informatie, terwijl nergens in het administratief dossier ook maar één element terug te vinden is dat er *in concreto* op wijst dat zij haar asielrelaas zou hebben proberen te staven aan de hand van valse documenten en dat verwerende partij dienaangaande derhalve minstens bijkomende onderzoekshandelingen had moeten verrichten, stipt de Raad aan dat de opmerking dat de bewijswaarde van de voorgelegde convocaties sowieso gering is aangezien uit informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Azerbeidzjan gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen, slechts één van de redenen uitmaakt waarom verwerende partij tot de conclusie komt dat de neergelegde convocaties geen afbreuk kan doen aan de conclusie dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoekende partij beweert verkeerdelijk dat verwerende partij enkel op basis van algemene informatie besluit dat de door haar voorgelegde documenten niets veranderen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De Raad hamert er nogmaals op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* helemaal niet het geval is. De vaststelling met betrekking tot het feit dat dergelijke attesten in Azerbeidzjan tegen betaling te verkrijgen zijn, is derhalve niet eens doorslaggevend en kan *in casu* zelfs als overbodig worden bestempeld. Het verwijt van verzoekende partij dat verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door haar bijgebrachte documenten, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij betoogt, de door haar voorgelegde documenten niet als begin van bewijs kunnen worden weerhouden. Waar zij meent dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, merkt de Raad nogmaals op dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen hier duidelijk niet het geval is.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat het onduidelijk is waarom verwerende partij haar niet heeft geconfronteerd met de informatie waarover zij beschikte en waaruit zou blijken dat haar vader, volgens de voorzitter van het AMIP, geen lid zou zijn geweest van deze partij. Het is voor haar onbegrijpelijk dat zij hier tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geen vragen over heeft gekregen om klaarheid te scheppen op dit punt, te meer nu verwerende partij klaarblijkelijk reeds meer dan vier jaar in het bezit was van deze informatie. Verder verklaart verzoekende partij dat, indien de voorzitter van het AMIP al dergelijk antwoord zou hebben gegeven aangaande het engagement van haar vader binnen de partij, dit volgens haar te maken heeft met de angst die deze persoon koestert voor moeilijkheden met de autoriteiten.

Tot slot stipt verzoekende partij nogmaals aan dat uit haar relaas is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat zij het risico loopt om moeilijkheden te krijgen bij een eventuele terugkeer naar Azerbeidzjan, dat het duidelijk is dat zij er geen menswaardig leven kan leiden en dat zij daar onmogelijk een veilig bestaan kan leiden.

2.2.6.2. De Raad merkt op dat de stukken met betrekking tot de gebruikte informatiebronnen zich in het administratieve dossier bevinden en dat verzoekende partij, gebruik makend van haar inzagerecht, de mogelijkheid had om kennis te nemen van de inhoud van de informatie. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Verwerende partij kan dan ook niet worden verweten tijdens het gehoor hierover geen vragen te hebben gesteld. Betreft de verschaftte uitleg dat de voorzitter van het AMIP dergelijk antwoord heeft gegeven uit angst voor eventuele problemen met de autoriteiten, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij zich in feite beperkt tot een hypothetische verklaring teneinde deze tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen (en die van haar zus) en de objectieve informatie waarover verwerende partij beschikt, goed te praten. Dergelijke verklaring, die enkel een hypothetische waarde kent, volstaat niet

om deze tegenstrijdigheid op te heffen, waarbij de Raad volledigheidshalve nog verwijst naar de talloze andere flagrante tegenstrijdigheden die werden vastgesteld en die er tevens toe hebben geleid dat aan haar relaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

Waar verzoekende partij er nog eens op wijst dat zij wel degelijk heeft kunnen aantonen dat zij het risico loopt om in haar thuisland problemen te krijgen met haar autoriteiten en dat het duidelijk is dat zij er geen menswaardig en veilig leven kan leiden, wijst de Raad erop dat dergelijke opmerkingen niet van aard zijn om de verschillende motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Om die reden kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 september 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT